

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม.. เรามีโอกาสน้อยนะ เพราะเดี๋ยวทุกคนต้องรีบกลับบ้าน เวลาเรา มาทำบุญกุศล เรา ตั้งใจมาอยากได้บุญกุศล เวลาไปหาหลวงตาๆ บอก “เวลามานี้ มารด เปลา.. เวลา กลับให้มีพุทโธกลับไปเต็มรถ”

หัวใจเรามาที่นี่มันว่างเปล่า แต่เวลาเรากลับไปนี่ หัวใจเราขึ้นบานไป หรือหัวใจเรา ได้ความเศร้าหมองไป “กุศล” ทำให้เกิด “อกุศล”

กุศล.. ตั้งใจ ไปทำบุญกุศล อกุศล.. มีแต่ความเศร้าหมองกลับไป มันไม่สมควร ถ้า กุศลนะ ให้เกิดกุศลเพิ่มเติมขึ้นไป ถ้าเกิดกุศลเพิ่มเติมขึ้นไป เราจะมี ความชุ่มชื่นหัวใจ

ความชุ่มชื่นหัวใจ.. “ธรรมะเป็นอาหารของใจ” เราแสวงหาปัจจัยเครื่องอาศัยกัน อยู่ ปัจจัยเครื่องอาศัยเราหามาเพื่อดำรงชีวิตนะ แต่ธรรมของเรา เราต้องแสวงหาของเรา ธรรมโดยทั่วไปเห็นใหม่ สิ่งที่ว่าแสดงธรรมๆ ฟังธรรมๆ เห็นใหม่ เวลาเขาไปฟังธรรม เขาก็ไปนั่งสัปหงกที่วัดไง แล้วก็ว่าได้บุญกุศล แต่เวลาฟังธรรมมันของเรานี้ มันได้รับความ ชาบซึ่ง

เวลาฟังธรรม เวลาธรรมะมันขึ้นมาถึงหัวใจ มันจะขนลุกขนพอง.. อันนี้ต่างหาก ละ เวลาฟังธรรมสิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่เคยได้ยินได้ฟังแล้ว ฟังทุกวันๆ นี่ สิ่งที่ได้ ยินได้ฟัง แต่ ! แต่มันไม่เข้าถึงใจนะ มันก็ผ่านไปผ่านมา แต่ถ้าวันไหนมันเข้าถึงหัวใจนะ ขนลุกขนพอง !! พอขนลุกขนพองนี้ มันจะได้ประโยชน์ไปเห็นใหม่

ในสมัยพุทธกาล อนาถบิณฑิกเศรษฐี เป็นเศรษฐี สร้างวัดเขตวันนะ เอาเงินนี้มา ปลูกเลย แล้วเลี้ยงลูกมา ก็อยากให้ลูกไปวัด.. ลูกไม่ไปวัด ก็จ้างให้ลูกไปวัด ให้ไปวัดนะ.. ไปนอน ไปทำอะไรก็ได้ แล้วให้เงินไป พอไปถึงวัดก็กลับมาที่มารับเงินทุกวันๆ

พอรับเงินทุกวันเห็นใหม่ ต่อไปนี้.. เวลาไปวัดแล้วนี่ เวลาพระพุทธรเจ้าเทศน์ ให้
จำคำหนึ่งคำใด คำไหนก็ได้ จะให้เงินเป็น ๒ เท่า พอไปจำมา ก็ได้เงินเป็น ๒ - ๓ เท่า
มันแทงใจไปเรื่อยๆ เห็นใหม่ พอไปวัดไปวานี่ สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟัง
ซ้าๆ ซากๆ นี่แหละ แต่มันไม่เข้าถึงหัวใจ

แต่ถ้ามันเข้าถึงหัวใจของเรานะ มันสะท้อนหัวใจ เป็นพระโศดาบัน .. เวลา
กลับไปนะ วันนั้น อนาคตๆ เอาเงินรอไว้ให้ลูกชายมารับรางวัล ไม่กล้าเข้ามารับรางวัล..
มันละอายใจ คุณสิ พ่อเลี้ยงมาตั้งแต่ตื่นทำฝ้ายหอย ไม่รู้เรื่องอะไรเลย จ้างให้ไปวัดก็ไป ให้
จำธรรมะมาก็จำ มันสะท้อนหัวใจนะ ไม่กล้าเอาตังค์นะ มันละอายใจ.. ละอายใจว่าพ่อ
แม่รักขนาดนี้ แต่ลูกมันไม่รู้เรื่องเห็นใหม่ มันไม่เข้าใจสิ่งใดๆ เลยเห็นใหม่ สิ่งที่ไม่เคย
ได้ยินได้ฟัง ฟังซ้าฟังซากนี่ละ แต่มันฟังผิวเผิน มันไม่เข้าถึงหัวใจของเรา

แต่ถ้ามันเข้าถึงหัวใจของเรานะ นี่ไง.. “ธรรมะเป็นอาหารของใจ” แต่ใจมันไม่เคย
กิน ใจไม่หายภาชนะ ถ้าหายภาชนะขึ้นมาแล้วนี่ สิ่งใดหายภาชนะขึ้นมาแล้วนี่ สิ่ง
นั้นมันมีคุณประโยชน์ มันมีคุณค่าขนาดไหน ถ้ามีคุณค่าขนาดไหน เราได้รับของ
ธรรม สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วนี่ สิ่งทีล้งเลสงสัย.. มันแก้ความล้งเลสงสัย ถึงสุดท้ายแล้วจะ
ทำให้จิตใจนี้ผ่องแผ้ว นี่การฟังธรรม !

ธรรมะเป็นธรรมที่สะอาดบริสุทธิ์ แต่ธรรมะเห็นใหม่ ธรรมโลกๆ ที่เราเข้าใจ เรา
ฟังธรรม ! ฟังธรรมนะ.. เขาบอกว่า “โอ๊ย.. พระองค์นี้เทศน์ดีมากเลย” ทำไมจะไม่ดี..
เทศน์ของพระพุทธรเจ้า ธรรมะของพระพุทธรเจ้า ที่ศึกษาได้เทศน์ดีทั้งนั้นแหละ แต่พอเรา
ไปรู้เบื้องหลังเข้าเราเสียใจทีหลังนะ “โอ๊ย..เทศน์ดีดี.. ทำไมทำตัวอย่างนั้น” เห็นใหม่ นี่
เทศน์ดีดี..

นี่ใครก็ว่าเทศน์ดี.. ดีทั้งนั้นแหละ ธรรมะของพระพุทธรเจ้าทำไมจะไม่ดี
พระไตรปิฎกใครก็จำมาได้ แต่ความจริงเห็นใหม่ คุณสิ คนของเรา พวกเรานี้โดนขังไว้ใน
คุก ชั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ขังไว้ที่นี่ สังขาร ความคิด ความปรุง ความ
แต่ง ใครมีการศึกษามาทางวิชาชีพใด มันก็มีมุมมองไปทางวิชาชีพนั้น นี่มันขังไว้ด้วย
ความคิดของตัวเอง

มันขังไว้.. ขังไว้ด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก นี่มันขังไว้.. แต่พุทธธรรมนะ ธรรมะอยู่ที่เปลือกเห็นใหม่ นี่มันพุทธธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่กิเลสมันขังตัวมันเองไว้ ถ้ากิเลสมันขังตัวมันเองไว้ จะเอาอะไรไปแก้ไขมันล่ะ ถ้ามันแก้ไขมัน นี่เราทำบุญกุศลเห็นใหม่ เสียสละสิ่งใดที่เราได้มา..

เงินทองหายากนะ ปัจจัยเครื่องอาศัยเราต้องหามา แล้วเรามีใจเป็นบุญกุศล เราไปแลกปัจจัยเครื่องอาศัยมาไปถวายพระเห็นใหม่ สิ่งนี้ใครไม่รักบ้าง สมบัติของใครๆ ไม่หวงแหน มันก็ต้องหวงแหนเป็นธรรมดา ทุกคนมันก็ต้องมีความตระหนี่ มีกิเลส นี่กิเลสเห็นใหม่ สิ่งที่พึงธรรม ! พึงธรรม ! นี่พึงธรรมโดยขังใจเราเอาไว้

แต่เวลาที่เราเสียสละ เราทำทานของเราเห็นใหม่ แล้วเรามีศีลของเรา ความปกติของใจ ใครไปขอศีล อาราธนาศีลก็ให้อาราธนาไปเถอะ เขาเอาเทพกถแล้วกตอีก แต่เราวิรัติของเราขึ้นมา เราจะมีศีลของเรา ความปกติของใจ ใจเราปกติ ถ้ามีศีลขึ้นมาความปกติของใจ

“ศีล คือ ความปกติของใจ” ใจไม่ฟุ้งไม่ซ่าน ใจไม่คิดสอดส่ายไปข้างนอก ใจมันมีหลักมีเกณฑ์ของมันเห็นใหม่ มันมีศีลในตัวมันเอง

นี่หลวงปู่ฝั้นบอกเลย ศีล ๕ .. หัว ๑ แขน ๒ ขา ๒ .. ศีล ๕ มีอยู่แล้วตั้งแต่เราเกิดมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปขอศีลจากใคร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ศีล ๘ .. ศีล ๘ นี่ ฤทธิชัยไพรเขามีศีล ๘ อยู่ ฤทธิชัยไพรเขาถือศาสนาพุทธหรือเปล่า ทำไมเขามีศีล ๘ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปขอศีลมาจากใคร.. ศีลมันมีอยู่ที่ตัวเรา

แต่ขณะที่เราไปพึงธรรม ! พึงธรรม ! พวกเราขึ้นต้นกันไม่ถูก ทำอะไรไม่ถูก ศีล พระพุทธเจ้าก็วางไว้ อาราธนาศีล ขอศีล แล้วศีลนี้วิรัติเอา แล้วอธิศีล คำว่าศีลมันเกิด เพราะใจมันมีอยู่แล้ว หัว ๑ แขน ๒ ขา ๒ นะศีล ๕ แล้วศีล ๘ ละ ศีล ๒๒๗ ละ นี่มันเป็นศีลในตัวมันเองมันอยู่แล้ว

เพียงแต่เราไปขอกติกา ไปขอกฎหมายไป ก็ไปศึกษากฎหมายมา เราทำผิดหรือไม่ทำผิดอีกเรื่องหนึ่ง กฎหมายไม่ให้โทษกับเรานะ นี่ปกติของใจ ใจนั้นเป็นปกติเห็นใหม่ ทาน ศีล ภาวนา ถ้าเรารักษาของเราเป็น เราจะได้ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยใครเลย เรา

อยู่ป่าวอยู่เขาที่ไหนก็ได้ มีพระหรือไม่มีพระ เราก้จริตของเราเองขึ้นมาได้ เราก้จริตของเราขึ้นมา

ถ้าเรามีศีลขึ้นมา นี้ศีลทำให้ปกติของใจ ใจที่มันปกติ กับใจที่มันฟุ้งซ่าน มันเห็นแล้วละ เวลาที่เราทุกข์เรายาก มันฟุ้งซ่านนี้ อะไรมันบีบคั้นเรา เวลาจิตมันปกติขึ้นมา นี้มันปกติเพราะเหตุใด ปกติมันก็มีสติไง เรามีสติ เราไม่ได้ขอพระเลย พระขอก็ให้ไม่ได้

แต่มันเกิดขึ้นมาจากเรา เราสัมผัสเอง .. ปัจจัตตัง สันทิฏฐิโก .. มันปัจจัตตัง มันเป็นขึ้นมาในหัวใจ แล้วถ้ามันเกิดปัญญาขึ้นมาละ ถ้ามันเกิดปัญญานี้ เราแยกแยะดี ศีลมันมีปกติของใจแล้วนี้ คุณ คนที่ยืนนิ่งอยู่ มองภาพอะไรมันมองได้ชัดเจน คนเคลื่อนไหวอยู่ มองภาพเห็นอยู่ แต่ไม่ชัดเจน

นี่ก็เหมือนกัน จิตมันฟุ้งซ่านอยู่ มันก็คิดได้ ธรรมะของพระพุทธเจ้ามันสุดยอด.. สุดยอด.. สุดยอดดี ! ธรรมะของพระพุทธเจ้า แต่พฤติกรรม ความเป็นไปของจิตมันเป็นใหม่ ถ้ามันไม่เป็นขึ้นมา นี้เรานิ่งอยู่แล้วเราเห็น..

เราจะบอกว่าใครมีสมาธิ ใครมีหลักของใจ มันตรึงในธรรมนี้ มันจะซาบซึ่งแตกต่างกัน มันจะซาบซึ่งนะ มันละเอียดใจนะ

คุณ ลูกชายของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ไม่รับตั้งค์เลย รับตั้งค์ตอนที่ใจไม่เป็นธรรมนะ โอ้.. พ่อนี้โง่งนำคุณเลย เอาเงินมาปูพื้นนะ ชื่อวัดเขตวันถวายพระพุทธเจ้า พ่อนี้เอาเงินไปทำบุญนะ โอ้โห.. ทำบุญกับพระ พ่อนี้โง่งนำคุณเลย แล้วยังให้เงินอีกนะ.. เวลาจิตมันเป็นกิเลสมันคิดอย่างนั้น

แต่พอจิตเราเป็นธรรมนะ มันละเอียดใจ มันไม่กล้าเข้าไปเอา เศษ !! เงินนะมันเป็นของเศษทิ้ง คุณ สุอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่นิพพานแล้ว ร่างกายนี้เป็นเศษ อุปาทิเสสนิพพาน สะคือเศษส่วน ร่างกายนี้เป็นของเหลือทิ้ง เหลือทิ้งเพราะอะไร เพราะจิตที่มันสกปรกนี้ จิตที่มันเป็นเรานี้ มันก็ยึดว่าทุกอย่างเป็นเราใช้ใหม่

พอจิตมันสะอาดบริสุทธิ์แล้ว มันก็อาศัยร่างกายเรา แต่ร่างกายที่เป็นเศษเหลือทิ้งแล้ว แต่พวกเราไม่ใช่เศษเหลือทิ้ง นี้เป็นของเราหมดเลย ชั้น ๕ เป็นเรา เราเป็นชั้น ๕ เวลาตายไป ตายไปพร้อมชั้น ๕ ตายไปเพราะสัญญาณะ

ใครตาย.. ก็เราตาย เรามีพี่มีน้อง.. มันก็เป็นสัญญาทั้งหมดละ ตายไปพร้อมกับ
ชั้นซ้ ตายไปพร้อมกับความยึดมั่นถือมั่น แต่เวลากิเลสมันตายไปแล้ว นี่ธรรมชาติ.. ธรรม
ธาตุ.. ธรรมที่สะอาดบริสุทธิ์ในหัวใจ นี่เศษเหลือทิ้ง..

คูลี ขนาดร่างกาย ของที่ยังอยู่กับเรานี้ มันยังเศษเหลือทิ้ง มันเป็นผลของวิญญู
มนุษย์เกิดมาจากไหน.. เกิดมาจากปฏิสนธิจิต เกิดในไข่ ไข่คืออะไร ไข่ คือ ดิน น้ำ ลม
ไฟ ไข่ของแม่คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ สเปิร์ม ก็เป็นดิน น้ำ ลม ไฟ แล้วมันออกมา มันก็มากิน
ดิน น้ำ ลม ไฟ อาหารนี้ก็คือดิน น้ำ ลม ไฟ มันเป็นผลของวิญญูไข่ใหม่ มันเป็นเรื่อง
ของธาตุที่มันต้องหมุนไปในวิญญู

แล้วหัวใจละ หัวใจที่มันมีวิชา มันก็มาปฏิสนธิวิญญู มันก็มาเกิด เวลาที่มัน
ชำระสะสางไปแล้วเห็นใหม่ นี่เศษเหลือทิ้งเป็นผลของวิญญูไข่ใหม่ แต่หัวใจที่มันพัน
ไปแล้วนี้ มันเป็นธรรมไข่ใหม่

เวลาลูกชายของอนาถะฯ พอจิตเป็นพระ โสดาบัน มีดวงตาเห็นธรรม.. ไม่กล้า
รับนะ ก่อนหน้าเห็นว่ากระดาศนี่ ปัจจัยนี้ โอ้โฮ .. มันมีค่ามากนัก โอ๊ย.. พ่อนี้โง่งมานะ
โอ๊ย.. ทำบุญกุศล ทำดีโน่นทำดีนี่ อูย.. เอาเงินไปแจกเขานะ โง่งนำคุณเลย.. ไม่เก็บรักษาไว้
เพราะเห็นคุณค่าของมัน เห็นของเศษทิ้ง แต่พอใจเป็นธรรมขึ้นมา ใจมันเหนือ.. ใจมัน
เหนือเศษทิ้งนั่นนะ

“ไม่เอา”

“ทำไมไม่เอาละ.. ทำไมไม่เอา..”

ไม่เอาเพราะใจมันสูงกว่า.. ไม่กล้าไปรับ.. แล้วละอายใจมาก.. นี่หัวใจของคน ถ้า
มันพัฒนาขึ้นมาแล้ว มันเห็นคุณค่าแล้วนะ สิ่งนั้นมันจะเข้าใจ แต่ถ้าหัวใจยังต่ำต้อยอยู่
มันเอาสิ่งนั้นยึดมั่นสิ่งนั้น ยึดมั่นปัจจัยเครื่องอาศัย แก้วแหวนเงินทองมีคุณค่าไปหมด
เลย เราไม่พราดจากเขา เขาก็พราดจากเราละ

แต่เพราะความยึดมั่น เพราะความอยากได้ ไปเอามันมากอดไว้ นั่นของเรา นี่ของ
เราละ มันเป็นของเราจริงไหมละ.. ของเราทำไมไม่ประดับไว้ละ.. มันเป็นของชั่วคราว

สิทธิตามกฎหมายมีนะ คูสิ สิทธิตามกฎหมายที่เวลาตามกฎหมายให้สิทธิ ให้
คุ้มครอง สิ่งนั้นมีอยู่.. ไซ้! มันเป็นเรื่องของเราโดยสิทธิตามกฎหมาย โดยสิทธิ.. สิทธิ.. สิทธิ
ที่มันเป็นสิทธิของเรา แต่มันเป็นเรื่องจริงหรือเปล่าละ จริงตามสมมุติใด สมมุติทางโลก
เขาอยู่กับโลก โลกกับธรรมอยู่ด้วยกันนะ

เราเกิดมาต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยไซ้ใหม่ เราต้องมีอาหารการกินไซ้ใหม่ เราต้องมี
ที่อยู่อาศัยไซ้ใหม่ เราต้องมีเครื่องนุ่งห่มไซ้ใหม่ นี่ปัจจัยเครื่องอาศัย

แต่ถ้ามีธรรมแล้ว สิ่งนี้มันเป็นเศษ มันเป็นเรื่องอาศัยธรรมดา แต่ถ้าเราไม่มี
เครื่องอาศัยเราก็ไปทุกข์ร้อนนะ ความทุกข์ร้อนนะ มีหรือไม่มี นั่นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ว่า
หัวใจของเรา ถ้าไม่คิดยึดมั่นมันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เห็นไหมแค่หัวใจของเรามันหลุดพ้น
ไปได้ นี่อาหารของใจ.. อาหารของใจ ธรรมะ.. ธรรมะนี้

ธรรมะเห็นไหม เราว่าธรรมะนี้เทศน์ดีมาก เทศน์ดีขนาดไหนนะ มันก็เป็นธรรมะ
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะในกึ่งพุทธกาลนี้ ธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า แต่พฤติกรรมการกระทำ แล้วแยกแยะธรรมใด เวลาครูบาอาจารย์ท่าน
มาเห็นไหม ท่านตั้งประเด็นขึ้นมา หรือเราภาวนาขึ้นมา แล้วมันมีปัญหาขึ้นมา นั่นนะ
ท่านจะแยกแยะเราได้

เหมือนหมอ เวลาวินิจฉัยโรคได้ โรคนี้เป็นอย่างไร ควรรักษาอย่างไร แต่ถ้าเป็น
ธรรมะดีมาก ๆ นะ โรคไม่สบาย.. ไม่สบายก็คือไม่สบาย กินยากก็หาย แล้วยาอะไรละ นี่
เขาแยกแยะไม่ได้ ถ้าไม่ใช่ความจริงนี้ มันวินิจฉัยไม่ได้ วินิจฉัยว่าสิ่งนั้นเป็นความจริง
ข้อเท็จจริงอย่างนั้นวินิจฉัยไม่ถูกหรอก

แต่เวลาพูดนะใครก็พูดได้ ไม่สบายก็ไปหาหมอ.. หมอให้ยาก็จบ.. แล้วก็หาย.. ก็
เรียบร้อย แล้วยาอะไรละ แล้วทำอะไรละ เห็นไหม

นี่ถ้าการกระทำอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ของเราท่านคอยชี้แนะเราเห็นไหม เราซาบซึ้ง
นะ ซาบซึ้งหมายถึงว่า เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราหาอยู่หากินทุกข์ใหม่.. ทุกคน
บ่นว่าทุกข์ทั้งนั้นละ แต่เราบังคับใจเรา มันทุกข์มากกว่านั้นนะ แล้วครูบาอาจารย์ของเรา
นี่ ท่านผ่านวิกฤตอย่างนี้มา

หลวงปู่มั่นท่านพูดคำนี้ซ้ำบซึ่ง แล้วเราพูดบ่อยมาก “หมูกณะให้ปฏิบัติมา การแก้จิตนี้แก้ยากนะ ผู้เฒ่าตายไปแล้วไม่มีใครแก้วะ..” ผู้เฒ่าคือความจริงตายไปแล้วนะ .. ไอ้คนแก้มันก็งูๆ ปลาๆ ไซ้ใหม่ มีงมา.. กูก็งู มีงก็ปลาอยู่นั่นละ ไอ้แก้งูๆ ปลาๆ มันก็ว่ากันไปนะ

ไอ้คนโดนแก้มันก็งูๆ ปลาๆ มันก็เลยกลายเป็น งูๆ ปลาๆ ไปหมดเลย .. “แก้จิตแก้ยากนะ แก้ยาก.. เพราะมันต้องแก้ตามข้อเท็จจริงนั้น” .. ไม่ใช่ งูๆ ปลาๆ !! มันเป็นความจริง ! ถ้าความจริงนั้น ตามการกระทำนั้น มันจะเป็นประโยชน์กับผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ นั้น ไม่มีประโยชน์กับผู้สอนนะ เพราะผู้สอนมันผ่านวิกฤตอย่างนั้นมาแล้ว

แต่ผู้รับ ! เราเป็นผู้รับ เราเป็นชาวพุทธ พุทธศาสนาเห็นใหม่ เราเกิดมาถึงพุทธกาลศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองมาก เราจะให้เจริญรุ่งเรืองในหัวใจของเรา เวลาเจริญรุ่งเรืองทางโลกเห็นใหม่ เขาเจริญรุ่งเรืองทางวัตถุ คุณิ เขาสร้างปราสาท.. สวยงามมาก แล้วก็ต้องตั้งงบประมาณมา หาเงินมากอยช่อมแซมมัน มันเป็นวัตถุนะ

แต่ถ้าเป็นธรรมในหัวใจของเราะ ไม่มีอะไรช่อมแซมมันนะ มันคงที่ตลอดไป อรูปธรรม..

สัพเพ ชัมมา อนัตตา เห็นใหม่ อรูปธรรม..

สัพเพ ชัมมา อนัตตา สภาวะธรรมเป็นอนัตตา.. แต่ผลของมันนี่อรูปธรรม.. ไม่ใช่อนัตตา !

อรูปธรรม อฐานะที่มันจะเสื่อมสภาพ มันจะคงที่ของมันตลอดไป ทั้งๆ ที่เป็นนามธรรมนี้ ทั้งๆ เป็นสิ่งที่มีความรู้สึกนี้แหละ แต่มันคงที่ของมัน แล้วไม่มีสิ่งใดเข้าไปฉาบทา เข้าไปกระทำให้สิ่งนี้เคลื่อนไหวได้เลย

แล้วมันอยู่ไหนนะ.. ก็อยู่กลางหัวอกเราทุกคนนะ กลางหัวอกที่มันแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้นะ เราจะไปน้อยเนื้อต่ำใจที่ไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นิพพานไปแล้ว ครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติพ้นไปแล้ว แล้วเราไม่มีสิทธิ์ ไม่มีโอกาส ทุกข์อยู่ทำไม แล้วมีความรู้สึกทำไม ไอ้ความรู้สึกในหัวใจนะ

กลับมาที่นี้ ตั้งสติของเราขึ้นมา แล้วพยายามสร้างคุณสมบัติของเราขึ้นมา เราจะได้คุณสมบัติอันนั้นนะ คุณสมบัตินะ เราไปมองคุณสมบัติทางโลก ประโยชน์ทางโลกนะ เราไม่มองคุณสมบัติของเรา ประโยชน์ของเราในหัวใจของเรานะ

ทำยากไหม.. แสนยาก ครูบาอาจารย์ของเรา พระพุทธเจ้าทำมาขนาดไหน แล้วครูบาอาจารย์นะ เอาปากตายเข้ามา เพราะเอาใจของเรานี้แสนยาก.. แต่ทำได้ ทำได้เพราะอะไร.. ทำได้มันยืนยัน เพราะใจเรานั้นนะ

ใจเรามันทุกข์.. มันก็ทุกข์ แล้วถ้าใจเรามันพ้น.. มันพ้นได้ ใจเราพ้นได้ แต่ให้พ้นตามความเป็นจริง ไม่ใช่พ้นด้วยความลอบคล้ำ ๆ ulla ๆ ulla ๆ แล้วก็สอนกันแบบ ulla ๆ ulla ๆ นะ เอวัง